

DEBRECZENY GYÖRGY–JUHÁSZ ZSUZSANNA

Az én bizodalمام

(HANGJÁTÉK)

Helyszín: Gyógyszertár. Nem nagy és modern, de nem is kicsi, és meg-hitt. Amolyan átlagos. Sok ilyen van egy nagyobb városban. Forgalmas út-keresztveződés közelében fekszik. Tehát mindvégig folyamatosan hallható a beszűrődő

Utcazaj: autók motorjának túráztatása, indítása, olykor távoli sziréna, a gyógyszerertár előtt elhaladó járókelők csoportjának nevetése, kiáltása stb. és a

Gyógyszertári zajok: ajtó nyitódása, csukódása, pénztárgép zaja, vissza-adott aprópénz csörrenése, időnként beszédfoszlányok.

Szereplők:

FÉRFI: 60 év fölötti „fiatal nyugdíjas”, a hangja is fiatalos. Félművelt úriember. Szeret beszélni. Olykor affektálhat is vagy beszélhet valamilyen dialektusban. Sosem hangos, nem tűnik tolakodónak. Legalábbis a hangja, hanghordozása alapján nem. Egyáltalán nem vesz tudomás róla, hogy a NŐ nem figyel rá.

NŐ: 20 év körüli gyógyszerertári asszisztens. Nincs képesítése, tehát szakmai kérdésekben könnyen elbizonytalanítható. Egyébként is kialakulatlan még a személyisége. A számára szokatlan helyzetben nem találja fel magát. Védekezésül figyelmetlenséget tett, csak néha kapcsolódik egy-egy mondat erejéig a férfi érzelemteni, helyenként nagyon is túlfűtött mondandójához.

Utcazaj. Ajtó nyílik, majd csukódik. (A férfi belép a gyógyszerertárba. Köszönés nélkül beáll a sorba.)

FÉRFI: De meleg van! Haladhatnánk gyorsabban is. Pedig direkt most jöttem le. Délelött. (*Maga elé*) Azt hittem, ilyenkor már mindenki dolgozik. *Továbbhaladó sor zaja, ruhasurrogás, köhécselés stb., esetleg üveglaphoz ütődő tégelek zaja.*

FÉRFI: Én kérem szeretnék... hát koit... kopulálni, de... valamit akadályoztatás ellen... mit tudna proponálni?

NŐ: (*Nem érti.*) Hát... mit is...

FÉRFI: Mindegy, csak jó erős legyen! Kibírom. Erős az én szerveze-tem. Még a vasat is meg tudnám... rágni.

NŐ: Jó, jó..., de mire tetszik?

FÉRFI: Mondom, kopulálni..., azt szeretnék én.

NŐ: (*Hirtelen megérti a kérést.*) A partnernek? Annak tetszik?

FÉRFI: Dehogy! Nem vagyunk már olyan fiatalok. Nem kell annak semmi. Megvédi azt a... klimaktérium, de már azon is túl van a szentem. Még a Szentlélek árnyéka se tudná... hát bajba keverni. Mondom, hogy nekem kell. Én még az a régi világból való udvarlós fajta vagyok. Nem csak úgy rögtön bele, in medias res, ahogy ezek az újhullámos papagájok csinálják. (*Egyre jobban belemelegszik.*) Azok még azt se nézik, hogy fiú vagy lány van alattuk. Igaz is, az ember *olyankor* azt se tudja, fiú vagy lány. Annak idején nekünk nem ment olyan könnyen. A férfiembernek előbb meg kellett nézni, mennyi pénz van a zsebében. Ne, ne gondoljon semmi rosszra... Mi még csak sétálni vittük a kisasszonykákat. Vettünk nekik ezt-azt, el-eltettük őket a Liliputi Színházba. Hadd nézelődjék ki magukat, ha egyszer az kellett nekik. Mi meg el-elnézegettük őket... Ha jól szórakoztak, nemigen törődtek azzal, hol, mi csusszan fel. Azt se bánták, ha olykor eltévedt a kezünk.

NŐ: (*Kissé zavartan.*) Akkor most kinek lesz?

FÉRFI: Mondom, hogy nekem kell. Nincs már nekem akkora... bizodalمام. Eddig még rendben ment minden, de sose lehet tudni. Én ugyan nem érzem öregnek magamat, de annyi mindenfélét összeírtak már a nyugdíjasokról... Mintha nem lenne itt más baj épp elég... Mindig csak bennünket akarnak támogatni, hát nem csoda, hogy az embernek oda a bizalma maga iránt. De én kérem szépen nem megyek azért a kis leveskéért a napközibe. Csak nem röhögtetem körül vén fejjel magamat. A végén még egy délután értem jönne szegény jó édesanyám, pedig már tíz éve is megvan, hogy megújítottam a helyét... a kolumbáriumban.

No, tessék már nekem proponálni valamit: Csak nem kuruzslás az, ha segít egy idős embernek. Tettem én eleget, tán még magácskáért is..., azért ülhet most itt. Voltam én, talán még ebben az utcában is romokat takarítani.

NŐ: (*Kissé türelmetlenül*) Talán ha a körzetist... A körzeti doktor urat...

FÉRFI: Ne küldjön engem orvoshoz, drága kisasszony! Azt se tudom, hol van a rendelője. A feleségemhez is inkább jártunk a doktort. Pedig nem érte meg annyit paraszolválni azért a pár fejcsóválásért. Nem nagyon hagytam én magamat soha vizsgálgatni. Csak egyszer voltam kórházban. Megkérdezték tőlem a nyugdíj előtt, mit adjanak azért a sok mozgalmi munkáért, hogyan legyen a végkielégítéssel. Én csak azt mondtam nekik, ne adjanak nekem semmi kitüntetést, papírom meg plecsnim az van már elég. Az egészségemet adják vissza! Hát el is küldtek egy jó drága szanatóriumba. Többe is került a leves, mint a hús! Láttam én, hogy mindenki ad, még azért is, hogy megigazították a takaróját. Hát én is adtam.

(*Észbekap.*) De maga végezze nyugodtan a munkáját, kisasszony. Nehogy énmiattam... elmarasztalják. Időm van, csak délutánra várom a... partnert. Majd csak lesz egy kis ideje kigondolni az én számomra is valamit.

(*Elmereng.*) Nem érzem én itt rosszul magam. Pedig mások panaszkodni szoktak a patikaszagra. Szívesen jöttem én ide akkor is, amikor a szegény feleségem már felkelni se tudott. Legalább szívtam egy kis friss levegőt. Meg külön voltunk egy kicsit. Mert higgye el, az is kell néha, hiába házasodik az ember szerelemből. Legalább láttam ezt-azt. No, nem olyan szenzációsat, de mégis, volt miről mesélni odahaza. Meg aztán olyan jó volt látni itt azt a kis vizet.

NŐ: (*Idegesen.*) Milyen vizet?

FÉRFI: Hát ott. Az asztalon, a kancsóban. Mert tudja, az a kis víz... akármennyire emelkedtek is az árak... *állta a sarat*, az mindig grátisz volt. Na és a poharak... (*Elmélázik.*)

NŐ: Fogyóeszköz. Valami olcsó fajta.

FÉRFI: Jó, jó, de azt valakinek el is kellett mosni. Hát van ilyen az életben? Hogy csak úgy elmosás az ember után a poharat? Fizetség nélkül? Köszönet nélkül? Nem hiszi el nekem, de én sokat ábrándoztam azon, vajon ki lehet? El is képzeltem azokat az ápolt, finom kis kacsókat, a gyógyszerész kisasszony kacsóit, ahogy a langyos, lúgos vízzel dörgöli kívül-belül a poharat, olykor a fény felé tartja, megvizsgálja, eltűntek-e már a száj- és ujjnyomot. És láttam azt is, ahogy az öblítővízben ringatja a megtisztult poharat, és közben kényeskedve vigyáz, nehogy összefröcskölje a fehér köpenyét. Még azt is láttam magam előtt, ahogyan ring annak a hófehér köpenynek az alja. pedig azt nem tudta az a szép, iskolázott, finom kisasszony, hogy ki ivott abból a pohárból.

NŐ: Nálunk az mosogat, aki ráér.

FÉRFI: Hát ez az. Mostanában tudom én is, mi az, hogy ráérni. Régen ez is máshogy volt. A férfiembernek eszébe se jutott, hogy a tányért meg a poharat, amit elé raktak, el is kell mosogatni aztán. Most meg elnézem azt a sok fiatalasszonyt az önkiszolgáló étteremben, ahova járok. Némi-lyikkel még a gyereke is vele van. Legszívesebben hazazavarnám mindet, főzzenek, adjanak tisztességes meleg ételt az uruknak, ha hazajön a munkából. Én is csak azután szoktam, oda, abba a csupa krómnikkel meg üveg hodályba, hogy szegény feleségem meghalt. Úgy csinálnak ott az emberrel, mintha disznó lenne. Alig várják, hogy letörölhessék utánam az asztalt azokkal a bűdös fertőtlenítős rongyokkal. Hát nem ott moslékolnak a vendég szeme láttára? Még a maradék húst is a vendégek asztala mellett dugdossák azokba a mocskos nejlonzacskókba: És képzelje, nők. Nők csinálnak ilyet! Azért a pár száz forintért. Ha már nem végeztek semmi iskolát, legalább maradnának otthon a gyerekekkel. De ezek sietnek mind.

Elapasztják magukat, csakhogy minél előbb bölcsődébe adhassák a gyereket, és mehessenek vissza... Törölgetni azokat a mocskos asztalokat.

Látta ezt?

NŐ: Mit?

FÉRFI: Hát ezt a nőt! Ez is annyit költ fodrászra meg kozmetikusra, mint az egész havi koszt pénz. Régen a nők délutánra meg estére csinosították ki magukat, most meg...

NŐ: *(Kissé cinikusan)* Ó, a régi szép idők!

FÉRFI: Na ugye! Most meg felkelnek félórával előbb, csakhogy kikenhessék magukat. Úgy illatoznak reggel a buszokon meg a villamosokon, hogy falun egy egész farka kutya utánuk eredne. Szépek akarnak lenni. Tet-szeni akarnak, de nem ám a férjüknek! Még az új ruhájukat is a munkába veszik föl először. Otthon csak magukra kapnak valamit, de a munkahelyükre bezzeg úgy öltöznek, mintha divatbemutatóra mennének. Addig nem nyugszanak, amíg valamelyik férfikolléga fel nem figyel rájuk. Aztán csak nem elégszik már meg a férfiember azzal a kis... felfigyeléssel. Én mondom, mindegy ezeknek az emancipált asszonyoknak, csak fa... fallosz legyen. Aztán oda a család szentsége. Azt mondják, sok a nukleáris család. Dehogy.

(Kacarászva.) Nem nukleárisak azok. Még csak nem is radioaktívak. Olyanok, mint egy virágzó kisüzem. Bedolgozik oda boldog-boldogtalan. A szerencsétlen családfő meg kénytelen máshol keresni... hát a boldogságot. De az is csak a munkahelyén találja meg. Nincs ideje máshol keresni. A feleségek meg, a jó ég tudja, miért, mindig holtfáradtan érnek haza a munkából. Nincs humoruk... hát semmihez.

De én se voltam különb. Már félre ne értsen. Én is láttam, amit láttam. Tudtam, hogy vigyáznom kell, ha azt akarom, hogy tényleg az enyém legyen az a gyerek. Hogy miket ki nem találtam! Még a munka utáni korsó sörömről is lemondtam, hogy időben odaérjek az asszony elé. Udvaroltam neki újra, mint az első időkben. Még azzal sem törődtem, hogy néha étteremben kellett vacsoráznunk, mert nem maradt ideje a főzésre a gykori... hát udvarlásom miatt. Mégse maradt meg a gyerek. Egy se. Valami volt a vérében, amit nem bírtak. Egyszerűen eltűntek belőle. Tudja, maga biztosan tudja, tanulniuk kellett... A fehérvérsejtek falták fel őket. Azt mondták az orvosok, nem is érdemes próbálkozni. Tudom, hogy nem tehetett róla, mégis úgy érzem, ha valóban szeretett volna..., nem gondolja?

NŐ: Tessék? Ne haragudjon, de látja, hogy milyen sokan... vagyunk.

FÉRFI: *(Meg sem hallja, elgondolkozva folytatja.)* Talán hagynom kellett volna... Egy másik férfi talán megmaradt volna benne.

Innék egy pohár vizet... Szabad? Csak azért kérdezem, mert nem veszek be vele gyógyszert. Úgy megizzadtam. Csavarni lehetne a vizet a ga... ingemből.

(*Tölt, iszik.*) Látom, most is sok víz fogy. Alig jutott egy fél pohárral. De régen mintha kisebb lett volna a kancsó. Nézze csak!

NŐ: Hát nem is tudom... Fogyóeszköz az is...

FÉRFI: Attól még tudhatná. (*Maga elé.*) Itt dolgozik és nem tudja. (*Felbátorodva.*) Pedig a kicsit is meg kell ám becsülni. Nem vette még észre, hogy itt mindenki csodára vár? Hogy egyszer majd minden máshogy lesz. Közben készülődnek, nyüzsögnek, hajtanak, és... letiporják egymást mindenütt, annyira igyekeznek. Aztán észre se veszik, hogy a csodából ez lesz.

NŐ: Micsoda? Pardon! Tessék?

FÉRFI: Hát ez. Ez lesz. Reggel ugye jól bekávézna otthon, a munkahelyükre is a kávészag vezeti őket. Agyonkávézna magukat, aztán nem tudják, mitől idegesek. Olyan idegesek, hogy szinte ölni tudnának. Legalább valami ártatlan állatot. Még a madárcsicsergés is zavarja őket. De hál'istennek tudják, hogyan segítsenek magukon. Beugranak ide. A nyugtatókért. Amint hazaérnek, beszédnek még pár szem altatót is, hogy hasson, mire lefekszenek. Pedig csak olyan kábák lesznek tőle, hogy kóvályognak, mint a részegek. Nem izgatja fel őket semmi, hiába adják azt a sok krimi. Azt se veszik észre, ha elhidegülnek. Már a házaspárok. Megértem én, mindenkinek kell valamilyen recept. Lehet is gyűjteni. Van belőlük elég.

NŐ: Jaj, azt nem szabad!

FÉRFI: Pedig azt csinálják, higgye el. Mert mindenki szeretné, hogy megmondják neki.

NŐ: Mit?

FÉRFI: Hát hogy hogyan kell élni. Mondjuk, egészségesen élni. Hogyan kell például táplálkozni, hogy ne legyen se bélgörcsük, se renyheségük, hányszor kell körbekocogni a lakótelepet, hogy hosszú életűek legyenek e földön. Uralkodni akarnak, még az izmaikon is. Ezért van, hogy azt is tanulják, amit tudnak. Hát nem nonszensz, hogy indiai guruktól tanulnak lélegezni? A nők meg fogyasztószalonokban ugrabugrálnak zenére, mint valami éjszakai lokálban. Alig van rajtuk valami. Aztán szülni tanulnak tanfolyamon, eljárnak a kismamaklubba. Azokba a sötét pincékbe. Csinálhatnak azokkal bármit, nyirkosak, dohosak. Én le nem mennék egybe se, elég volt nekem az ostrom alatt. Aztán meg hordhattam fel vödörszám azt a sok szenet.

(*Az egyik beteg odamegy a kis asztalkához, amin tálcán a korsó és a poharak találhatók. Vízet tölt magának.*) Nézze csak, milyen áhítattal nyeldesi. Biztos, hogy nyugtatók. Mintha a kocsmába ugrott volna be egy kupicára. Ismer maga is olyanokat, nem? Öltönyös, nyakkendő, diplomatatáskája van. Azzal csinál magának helyet a buszon. Aztán két... (*gúnyosan*) tárgyalás között talponállókban erősítgeti a szívét. Nem elég, hogy remeg a piáért, de még spórol is. Ez már megtalálta a maga receptjét.

NŐ: Hát igen. Az alkoholbetegekkel tényleg sok a...

FÉRFI: Hát igen. Ennél még a természetgyógyászat is jobb lehet. Szépen hangzik. De mi a csoda az? Mi a fenét csinálhat az a természetgyógyász? Talán kocsiba ül vagy inkább kismotorra, kimegy az erdőbe, rátapsztja a hallgatóját a fákra, aztán megmondja nekik, hogyan kell egészségesen élni. Talán még diétáztatja is őket. De ha véletlenül mégis megbetegednének azok a szegény fák, hogy ad nekik injekciót? Csak nem kiásatja a gyökerüket?

Na meg minek abajgatni azokat a fiatal párocskákat? Én kérem szimpatizálok a fiatalokkal. Hagyni kell, hadd szórakozzák ki magukat. Mert van, amin a házasság szentsége se segít. Hallottam én már olyanról, nem is egyről, hogy a fiú évekig udvarolt. Addig magasztalgatta azt a lányt, amíg aztán mást se tudott vele... Házasember létére megint járhatott a rosszlányokhoz, ha egy kis könnyebbségre vágyott. Én nem bánom, hogy bezárták azokat a házakat. Olyan könnyű manapság pros... partnert találni. Tudja, éjjel, ha nem tudok aludni, inkább sétálok egyet. Hát mit mondjak... Forgalmas helyen lakom. Úgy akadnak ott össze a párok, mint a csirkelábak a futószalagon. Nekem nem kéne egy se. Kiírják rájuk, hogy friss meg tanyasi, aztán még napot se láttak. De nem is csoda. Már az embereknek se kell a nap. Lusták kizötykölődni.... Hiába reklámozzák, hogy HÉV-vel a szabadba. Inkább bérletet vesznek. A szoláriumba. Valami szendvicságyban henteregnek. Mi az isten csodája lehet az? Maga se tudja?

NŐ: Az egy olyan...

FÉRFI: *(Közbevág.)* Nem vagyok én kíváncsi rá. Biztos valami jó drága... *szolgáltatás* az is. Valami női... izomlazító, vagyis inkább húspuhító lehet. Pedig az én időmben... Én tudom, milyen. Belecsípni egy jó kemény... hát fertályba. Bizony, régen már ennyi is elég volt, hogy érezem... hát hogy férfinak érzem magam. Most meg tartogatnom kell.

NŐ: Van itt a közelben...

FÉRFI: *(Közbevág.)* Nem én..., nem azért. De maga előtt nem titkolózom. Egy egészségügyisnek tudni kell ilyesmiről is. Tudja, én még jól tartom magam, de a nagyon idős férfiaknak... hogy úgy mondjam, már csak a hú... vizelet keményíti meg... a férfiaságukat. Szóval csak azért mondom, ha idős emberrel lesz dolga... már a munkájával kapcsolatban, ne mondja meg neki, amit elárultam. Hadd higgye azt, hogy még tudna... örülni a nőknek. Hadd legyen meg az a kis öröme hajnalban, amikor felébreszti a szükség.

NŐ: Én nem szoktam itt...

FÉRFI: *(Közbevág.)* Látszik is magácskán. Én se szoktam bárkit a bizalmamba fogadni. Nem úgy, mint az a sok fecsegő vénember. Egész

életükben az asszony szoknyáján ülnek, aztán ha megözvegyülnek, bárkit elkapnának..., hogy beszélgethessenek egy kicsit. Ott tötyörögnek a zeb-ránál, és ha valami szerencsétlen átsegíti őket, hálából elmesélnék neki az egész életüket. Némelyik olyan ravasz, hogy hirtelen megbotlik, még el se esik, csakhogy hazakísértethesse magát. Nem hiszek én az ilyen megbot-lásokban.

NŐ: Pedig hoztak már bekötözni ide is...

FÉRFI: (*Közbevág.*) Na ugye, hogy biztosra mennek! Vigyáznak nagyon magukra. Még a sétáláshoz is szivacs párnát visznek, nehogy felfázzanak... alulról. Én ugyan nem. Én nem félek az öregségtől. Én már negyvenéves koromban megmondtam mindenkinek, többet ne köszöntsenek fel. Meg-értették. Még a névnapomról is elfeledkeztek. Más kollégáknak legalább egyszer az évben volt egy jó napjuk. Most már nem is hiányzik. Nem lenne jó az a nagy társaság, hangoskodás. Én már a postást se nagyon szeretem. Aki a nyugdíjamat hozza. Valahogy olyan furcsa lett azóta, hogy meghalt a szegény feleségem. Nyomakodott volna mindig befelé, de én elálltam az útját. Kíváncsi voltam... Még a szobaajtót is nyitva hagytam. Figyeltem, nézegetett befelé a vállam fölött, amíg aláírtam. Szóval úgy csinált velem, mintha hullát rejtegetnék az ágyneműtartóban.

NŐ: Talán csak tudni akarta, van-e valaki... partner.

FÉRFI: Most már mindegy. Én inkább be se engedem. Magam megyek el a postára a nyugdíjért ezzel a fájós lábammal. Jól kibabrálok ám vele. Tudom mindig, hogy melyik nap jön. Ajtót, ablakot becsukok, lekapcsolom mindenhol a villanyt, még a rádiót is elzárom. Pedig az az egyetlen mulatságom. Ki fog nevetni. A vécétetőn üldögélek órákig. (*Magyarázó-lag.*) Nem rossz ám, nehogy azt higgye. Úgy érzem magam, mint amikor elbújtunk anyám elől a szekrénybe, hiába szólongatott. Még be is szoktam riglizni gyorsan a vécéajtót, amikor meghallom a csengetést. Utána még elüldögélek egy órácskát. Nem jövök elő mindjárt, nehogy a szomszédok eláruljanak. Hát kellett ez neki? Addig szaglászott, míg aztán odalett a borraalója.

Pedig jó kis borraalós szakma lett a postásság, mióta mindenkinek jár a nyugdíj. Maga ezt nem tudhatja, de én látom. Még azok is adnak abból a kis nyugdíjuktól, akik a csirke farát veszik a csarnokban, aztán megsütik töpörtyűnek. Gondolja csak el, azon élnek. Higgyen nekem, nem a ma-guk bosszantására emlegetjük a múltat, hanem mert étvágyunk is volt, de tellett is rá. Én nem panaszkodhatom, jó nyugdíjam van. Én nem lamen-tálok órákig az önkiszolgáló étteremben, hogy mi mennyibe kerül, telik-e rá. Én a tálcámra teszem azt, amire úgy gusztusom van. Sokszor azt se tudom, mi a neve. És azt se nézegetem, van-e még világosság.

NŐ: Hol?

FÉRFI: Hát a lakásban. Én felgyújtom a villanyt. Sőt, még ott is égve hagyom, ahol éppen nem vagyok. Megeresztem a kádba a vizet az esti fürdéshez és kimegyek. Abban a hófehér kádban úgy tükröződik a neon, mintha a nap kelne fel a tengeren. Igaz, hogy én még nem láttam a tengert napfelkeltekor, de biztosan ilyen lehet. Én megfogadtam, hogy nem sportolok. Hiába próbálják megfogni a tök... zacskómat. Hoztam én most is pénzt, ki tudom fizetni magát, már meg ne sértsem. Még ha valami jó nyugati gyógyszert ajánlana is. Már hogy legyen... bizodalمام, felbátorodjak kicsikét.

NŐ: Most se tudok mást ajá... proponálni. Esetleg vitaminok?

FÉRFI: Nem jók azok az én... akadályoztatásomra. Tudja, igaz, amit az öregekről szoktak mondani. Hogy olyanok már, mint a gyerekek.

(*Nevetgélve.*) Én is mindent rögtön akarnék. Meg aztán azokat a bogyókat rendszeren be kellene ám szedni minden nap. Én meg elfelejteném. Aztán nincs, aki szólna. Nincs nekem se kutyám, se macskám. A múltkor pedig ajánlgattak egy fajtisztát. Olyan hosszú, nemesi neve volt neki. Nem is mertem volna máshogy elnevezni. De mire meg ezt a hosszút kimondanám, már árkon-bokron túl járna. Azt mondták, még diplomája is van. Nemzetközi. Valami kiállításon kapta. Én úgy gondolom, nem érdekli azt a szegény állatot, hogy győztes vagy nem győztes a fajtájában. Annak csak az a fontos, hogy az enivalója meglegyen, meg hogy néha ba... barátkozhasson az ellenkező nemű... hát kollégákkal.

Azt mondtam, más fajtára gondoltam. Csak bebüdösítené azt a csöpp lakásomat. Meg az is eszembe jutott, mit csinálnék vele, ha rajta van... Csak meg kellene akadályoznom... nehogy valami nímanggal adja össze magát, ha már ilyen flancos neve van. Nekem is azt mondta az anyám... De hát ez már rég volt. Fátylat rá! De magácska még előtte van. Ne higgye ám, hogy magánál másképp lesz. Látom én, hogy maguk is csak addig mondogatják, hogy majd másképp csinálják, hogy le se kell sza... defekálni a szülők fejét, míg komolyabbra nem fordul a dolog. Aztán meg csak az anyjukhoz, apjukhoz futnak, hadd lagnának el együtt. Mert azt el se tudják képzelni, milyen egy albérlemény. Igazuk is van, nekem ugyan ne mondja meg senki, mikor moshatom meg a pö... (*halkan*) péniszemet.

Fékcsikorgás, majd földre esik és összetörik egy üvegpohár.

FÉRFI: Na nézze, hogy igyekszik. Még a poharat is kiejtette a kezéből. A maguk poharát.

Elhalkul a gyógyszerertári zaj, mivel az emberek nagy része kimegy az utcára. Az utcazaj felerősödik, mert az ajtót is nyitva hagyják.

NŐ: Ne törődjön vele. Van elég. Fogyóeszköz.

FÉRFI: De hát összetörte. És úgy csinál, mintha észre se venné. A helyett, hogy idejönne magához, seprűért meg lapátért. Csak odarondít és

eliszkol. Pedig ahogy elnézem, régebben van nyugdíjban, mint én. Láta? Még piruettezett is egyet. Nehogy fölhasítsák a cipőjét a szilánkok. Hogy körbe táncikálta a saját rondítmányát!

NŐ: De hátha baleset...

FÉRFI: (Indulatosan közbevág.) Nem baleset az, szórakozás. Ilyenkor bezzeg senki se siet a dolgára. Odafutnak, aztán megállnak, mintha nyakon öntötték volna őket. Jól itt hagyták magát. De ne féljen, én itt maradok. Legalább nyugodtabban tudunk beszélgetni. Hadd menjenek, hadd bámuljanak! Még az a hisztérika is ott van, aki az előbb a földhöz vágta a poharát. Hogy előrefurakodott. Ilyenkor bezzeg nem fáj semmije!

NŐ: Ismeri?

FÉRFI: Isten ments! Dehogy ismerem. Csak a fajtáját. Nincs ennek más dolga. Ráér nézegetni a szegény áldozatot. Panaszkodik, hogy fájnak az ízületei. De csak látta volna, milyen fiatalos lendülettel pördült meg, amikor meghallotta a fékcsikorgást. Aztán meg szalad a doktorhoz megmérteni a vérnyomását. Rosszul lesz a látványtól. Az ilyenek rabolják el a szegény orvosok idejét. Mert ne féljen, haza nem siet. Ahelyett, hogy az unokáit sétáltatná. De nincs az ilyennek unokája. Még gyereke se. Tudta, hogyan kell vigyázni. Így aztán persze hogy ráér. Ami dolga van otthon, azt hamar elvégzi, aztán csak azt nézi, hogy kibe kössön bele. Mert azt hiszi, hogy ő mindent jobban csinál. Én csak tudom. Lassan a feleségem is ilyen kezdett lenni. Én még a nevüket se tudtam a szomszédoknak, de ő már évekkel előtte megjósolta, hogy el fognak válni, ha így folytatják. Tudott ő mindent. Sokszor az ajtó mögött találtam, mikor hazaértem. Ott ácsorogtt mindig. Nézte, ki jön, ki megy. Még a házmester is tőle kért... információt sokszor. Nem egyszer még a kulcsokat is rábízta. Már majdnem közbe kellett lépnem. De aztán a feleségem elkezdte rágni a fületem, hogy vegyünk magunkhoz egy intézeti gyereket. De én azt mondtam neki, a más csinálmányával én nem küszködök. Én már megmondtam a rokonoknak, nekünk nem lesz gyerekünk. Aztán micsoda szégyenben maradtunk volna, ha a feleségem azzal áll elő, hogy mégis megmaradt benne... De látom, maga is csak kifelé tekinget. Jó is az.

NŐ: Micsoda?

FÉRFI: Hát egy ilyen baleset. Legalább megnyihülnek egy kicsikét egymás iránt az emberek. Mert gondolja csak el, aki később érkezik, az nem tud semmit. Csak meg kell szólítania valakit, hogy megtudja, mi történt. Aztán amíg várnak a rendőrségre, a tűzoltókra, a hullaszállítókra, el kell beszélgetniük egymással, hogy könnyebben teljen az idő. Ilyenkor még a rendőröktől is megkérdeznék ezt-azt, tudja, azoktól, akik a helyszínt biztosítják. Mert higgye el, nincs az az ember, aki egy percnél tovább tudná sajnálni a másikat. Meg aztán ott van ugye az áldozat. Akármilyen

magányosan él, ilyenkor egy szavára... vagyis hát a sérülése miatt hány ember ugrik. Ilyenkor érezheti át az ember igazán, hogy nincs egyedül. És az is milyen jó érzés, hogy akárhogy is van, az ilyen utcai baleseteket nem lehet eltussolni. Ezeket sokan látják. Az ember biztos lehet abban, hogy a vétkest megbüntetik. Kíváncsi lennék egyszer arra, mit csinálnának az emberek, ha valaki gyereket gázol el.

NŐ: De hát ha nem a zebrán...

FÉRFI: *(Közbevág.)* Akkor is figyelni kell! Látom, maga sincs tisztában ezekkel. De hát juventus ventus. Látja, én kimehetnék, de meg tudom állni, itt maradok magával. Nekem már nincs szükségem ilyesmire. Én elmondhatom, hogy kiszórakoztam magam.

(Elmereng.) Azok a tangók... *(Egy közismert tangó dallama úszik be.)* ... és selymek, azok a huncut, kezes cicák... Micsoda kuple... kuplékat hallgattam én... végig... *(A tangó hirtelen megszakad.)*

(Keserűen, egyre ellenségesebben.) Látom, csak kifelé nézeget. Sajnálja, ugye, hogy nem mozdulhat innét? Szeretné látni maga is? Maga is vért szeretne látni, ugye? Sose gondolt arra, milyen lehet annyi magányos év után elvérezni az utcán. Ahogy az a sok kíváncsi, látványra éhes mocskos disznó körülállja az embert.

(Maga elé, miközben kifelé indul.) Talán még a pofámba is belebámulnának. A napot is elfognák előlem. Na, ide se jövök többet.

(Irreálisan felerősödik az utcazaj. Fenyegető, kaotikus, egyszerre több szíre-na üvölt, eszeveszett fékcsikorgás, nagy erővel egymáshoz vágódó járművek robaja, buszajtók sziszegése, hangos hahotázás, ami rendkívül éles, bántó, gyerekbömbölés, női kacagás keveredik, váltakozik benne.)

FÉRFI: *(Halkan, az utcazaj miatt alig hallhatóan.)* Pedig milyen jól elbeszélgettünk! Biztos sokat unatkozik itt szegény. Hiányozni fogok neki. *(Még néhány másodpercig hallható az iménti utcazaj.)*